

SCHÖN KÁROLY

Inadekvát kinesztézia IV.

Gyermeki ámulattal meséli, hogy volt egy amerikai katona, aki Japánba, mint megszálló katona érkezett és egy japán feleséggel tért haza.

Milyen szép, mondja felsőfogsoros mosollyal, hogy nem tudtak egymással beszélni, de mégis a szerelem ezt is legyőzi, hiszen az egy éteri kapcsolódás, a nyelvi drótoktól független wireless.

Arról persze nem szól a History Channel két óra alatt összeállított, egyórás dokumentumfilmje, hogy Missouriiban, amikor a lányt hazahozta, senki sem lepődött meg, tudták, hogy ennek vagy így lesz felesége vagy soha, mert ki tudta volna elviselni a tudálékosság és az üresség ilyen keverékét, tudták, hogy szegény lánynak odaveszett mindenkije, kimaradt a filmből, ahogy kimenekült a testéből, amikor el kellett hálni, hogy a saját gyermekét sem tudta szoptatni, mert erre a semmirekellőre emlékeztette, hogy az ő csendes és dolgos bátyja ilyen nagyétkű barbár népség áldozata lett, egy égből érkezett Istencsapás miatt itt él a kukoricás közepén, idegen ég alatt.

Látta rajta a szomszédasszony, hogy számolja a perceket, amit együtt kell töltenie egy olyan férfival, akinek élete legnagyobb élménye az volt, hogy olyan embereket gyilkolt halomszámra, akik tudták, hogy a forma és a tartalom egységében van a finomság, megérik ezt egymásról az emberek, a nyelv dróthuzala nélkül is.

Arról sem szólt a történet, hogy persze megtanult könyvből angolul, egyedül, a mezőgazdasági gépek szorgalmával,

de ez volt legféltebb titka, hiszen
ki akarta leleplezni azt, hogy
négy testvér között a legjelentéktelenebbhez ment hozzá,
ahhoz, aki otthon nem talált lányt.

Ahogy ott áll a fiú egy idegen város nappalijában,
és magyarázza ezt a történetet,
hiába nem tudja kifejezni magát rendesen,
pont azt érted meg, amit nem kell elmondania szavakkal,
hogy nem tudja, hogy az igazi méltóság az, amikor az állat elme egyedül meghalni,
hogy az igazi lányregény a kanül behelyezésében van,
hogy vannak kibírt kibírhatatlan napok,
rutinosan a korai értekezés előtt jelző férjek
semmittevésben osztozó vasárnap délutánok.

Mitzvah, 2067

Felgyülemlett párnák, kopott, koboldkék huzat
a plafont nézed, hogy kitaláld milyen arcot vágsz,
ahogy a férfiúi becsülete kitelik.
Ha jól csinálod, és kikevered az újdonságélményt
az otthonérzéssel, és kibírsz hosszú éveket,
egyszer majd 2067-ben megnézetheted,
akkor már meglepően új technológiákkal,
hogy a gerincvelőid antitestei egyeznek-e
egy tragikusan fiatalon megbetegedett lány gerincvelőjének antitesteivel,
akiben menedéket talált az elől, ahogy
a szemedben látja majd magát, ahogy látja tükröződni,
hogy milyen kevés reménye maradt kinevetetlenül,
nem csak azért nézeted meg, hogy jóembernek érezd magad,
hanem mert ti ketten tudjátok milyen
lelket önteni ebbe a konkrét férfiúba,
amikor inába száll és eltörpül az ágyban,
ti ketten tudjátok milyen ilyenkor összecsavározni
az önmagába roskadó vasmasinát.

Egyezik bennetek a mellméret, a fogcsikorgatás mosogatás közben
minden alapvető tulajdonság, csak az idő nem,
egyezik biztos az antitest is,
de azért jó jóembernek érezni magad,
bevizsgáltatni magad a férjed szeretője miatt,
nem baj, hiszen olvastad, hogy a monogámia
ott áll a konyhában és végzi a láthatatlan munkát,
pelenkázik és inget vasal,
de nincs menekvés,
a gyermeket nem a gólya hozza,

bemész a rendelőbe, reménykedsz, hogy egyezést találjanak
egyezzen a test belseje, amelybe változó gyakorisággal behatol,
legalább ennyit adj neki, ha már betegséget kapott
s fél férfit, egy esélyt, levetközöl a rendelőben bugyira,
visszereid, mint egy Burda szabásminta
megszólalnak a kabóca hangú műszerek, megnyugatnak:
ez a legősbibb asszonyi mitzvah.

1Móz 11:4

Amikor Sineár földjén elkezdik építeni a tornyot,
egy érv magasodik ki az összes közül,
egy indok ér az égig,
hogy maguknak nevet szerezzenek,
hangzik az indoklás,
nem fejtik ki, hogy kitől s miért.

Minek ugyanis szerezni maguknak nevet,
amikor neve van minden élőlénynek,
minden embernek, amelyet nem csak úgy szerez,
hanem kap, közvetve, attól, aki megnevezte,
azaz nem magától s nem csupán saját használatra.

A torony égetett téglákból épül,
minden egyes darab egy akarat, hogy leküzdjük
a különbséget a Teremtő és teremtett között,
hogymeg tovább éljünk,
hogymeg világosságot teremtsünk este,
hogymeg magzatot hozzunk létre a méhen kívül,
hogymeg lássson, akiknek szeme hibás,
hogymeg nővé kaszaboljuk a férfit,
de a habarcs a téglák között más
az nem közös böszme akaratunk
a habarcs önvágy-szurok,
hogymeg magunknak legyen nevünk,
hogymeg a Vérmezőn rólunk meséljen
a szobrunk árnyékában
egy idősebb fiú a fiatalabbnak az első randevún.

De a torony sohasem épül meg,
a habarcs feleslegesen tapad az égetett téglához,
minden elenyészik,
Babits is meghalt,
nem kevésbé, mint bárki más
nem segít már rajta, hogymeg mit mesélünk róla
egy parkban tele reménnyel,
hogymeg majd mi nevet szerzünk magunkat.

A nevünket kaptuk, kölcsönbe
az Örökkévalótól,
ideiglenes használatra.

Kicsi dobozok a dombszélen

Öltözőben túlvilágított tükör
minuciózus készülődéshez tökéletes,
nem mindegy melyik lábbelibe megy
melyik zokni és hozzá pontosan melyik short,
eltervezett kiszámított kellék,
reklámban látta ezt a fekete pólót
felveszi, kiegészítőt bekészíti,
a színpadra kilép
koreografált kézmozdulat
angolból félrefordított szavak,
elleplezés, intim előadás
a közönség és az előadók ugyanazok,
vállból kinyomja az apja után maradt
fehér kredencet, málló vakolatot
üres üvegeket, szerencsejátékadósságot
kreatint iszik, hiszen az mégiscsak
nem egy rossz munkahely, oldásaképp fél deci kevert,
ott áll a többiek között
más vágya nincs, mint hogy lássa,
mindenki egybefolyik,
reménykedik, hogy mindenkit
egyszerre lát visszatükröződni
rejtve marad, mit gondol éjjel a hűtő ellenfényében
mi a kép a fejében, amikor havonta egyszer pinába élvez,
arra gondol, hogy bárcsak inkább
tudná, hogy mit akar az órákkal
és csinálná,
csinálna valamit ahelyett, hogy
minden reggel színpadot ácsol magának
amire egyedül lép fel,
kicsi dobozok a dombszélen
bemennek és kijönnek
közben egyedül ülnek a fehér kartonlapok között
vágyakozni sem tudnak
egy mindenkiből és mindenki egyből
fekete alapon három fehér csík,
márkás kulacs, fehérjeshake.